

РЕШЕНИЕ

№ 456

гр. Пазарджик, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Таня Петкова

при участието на секретаря Мая Владова
като разгледа докладваното от Таня Петкова Административно наказателно
дело № 20225220200931 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба от С. Б. С., с ЕГН *****, с адрес с. С., обл.
Пазарджик, ****, против Наказателно постановление № 22-1006-000841 от
09.05.2022 г., издадено от Началник Група в Сектор „ПП” при ОД на МВР-
Пазарджик, с което са наложени две санкции, както следва:

- за нарушение на чл.6 т.1 от ЗДвП на основание чл.183 ал.6 във вр. с
чл.183 ал.5 т.1 от ЗДвП- глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да
управлява МПС за срок от 1 месец;

- за нарушение на чл.157 ал.6 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП-
глоба в размер на 20 лева.

В жалбата обобщено се излагат твърдения за допуснати нарушения на
процесуалния и материалния закон, водещи до незаконосъобразност на НП,
поради което се иска неговата отмяна. Направено е искане за присъждане в
полза на жалбоподателя сторените от него разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява,
но се представлява от пълномощник, който поддържа жалбата, ангажира
доказателства и излага аргументирано становище по същество, в подкрепа на
искането за отмяна на НП като незаконосъобразно. Прави искане за
присъждане на разноски в полза на жалбоподателката за заплатеното
адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна- административно наказващият орган, редовно

призована, не се явява. Не се явява и процесуалният ѝ представител, от който по делото е депозирано писмено становище по съществото на спора, в което се обосновават доводи за законосъобразност на издаденото НП и се иска неговото потвърждаване. В същото са направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на АНО за процесуално представителство, както и възражение за прекомерност на претендираните разноски на ответната страна.

Съдът провери основателността на жалбата, след като взе предвид изложеното в нея и в становищата на страните, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение, обсъждайки събраните по делото писмени и гласни доказателства при съблюдаване разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката е санкционирана с НП за това, че на 03.03.2022г. в 21,09 часа, в гр. Пазарджик, на кръстовището на ул. „С.К.“ и ул. „Пловдивска“ е управлявала лек автомобил „М.“ с рег. № *****, собственост на Б.Р.С. от с. С., като движейки се по ул. „С.К.“, на горецитираното кръстовище е предприела маневра „завиване надясно“, преминавайки на червен светлинен сигнал на работеща трисекционна светофарна уредба. При извършената ѝ проверка било установено, че управлява МПС с изтекъл срок на валидност на АУАН Серия GA с бл. № 469030 на Сектор ПП- Пазарджик.

Всичко това било възприето от автопатрул на сектор „ПП“ при ОДМВР- Пазарджик, в чиито състав бил актосъставителят св. Б. Г.- мл. автоконтрольор в Сектор ПП при ОДМВР- Пазарджик, който съставил срещу жалбоподателката АУАН с бл. № 534186/03.03.2022 г. за извършените от нея нарушения на чл.6 т.1 и чл.157 ал.6 от ЗДвП, след което ѝ го предявил и връчил екземпляр срещу подпис. В акта нарушителят не е вписал обяснения и възражения за така направените констатации от контролния орган.

Въз основа на акта на 09.05.2022 г. било издадено атакуваното НП. Последното било връчено лично на жалбоподателката на 22.06.2022 г., видно от разписката към НП. Жалбата срещу последното била подадена от жалбоподателката лично чрез АНО до съда на 28.06.2022 г., видно от входящия номер на жалбата (л.3), поради което е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН от лице активнолегитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност на НП пред компетентния съд.

Гореописаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните по делото писмени доказателства и от показанията на св. Б. Г.. Съдът кредитира изцяло събраните писмени и гласни доказателства, които по съществото си са достоверни и непротиворечиви, като по категоричен начин очертават гореописаната фактическа обстановка.

При така установеното съдът намира, че жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По пункт I- за нарушение на чл.6 т.1 от ЗДвП.

Съдът констатира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП в частта относно това нарушение, са били допуснати съществени процесуални нарушения, драстично засягащи правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице.

В АУАН нарушението е описано, като са изложени обстоятелства, за това, че водачът преминава през регулирано със трисекционна светофарна уредба, забраняваща преминаването червен светлинен сигнал при движение надясно за приближаващите по ул. „С.К.“ към ул. „Пловдивска“ МПС. Това описание на нарушението е било отразено и в НП, където обаче в описателната му част е допълнено, че водачът „повторно не съобразява поведението си със светлинните сигнали“. Освен това отговорността на жалбоподателката за извършването на това нарушение е ангажирана на основание чл.183 ал.6 във вр. с чл.183 ал.5 т.1 от ЗДвП, която санкционна норма се прилага при повторно извършване на нарушение, изразяващо се в нарушение на забраната за водач да преминава при сигнал на светофара, който не разрешава преминаването. Както се посочи по-горе в АУАН, с който е повдигнато адм. обвинение на жалбоподателката, не е посочено, че тя извършва вмененото ѝ нарушение при условията на повторност по смисъла на §6 т.33 от ДР на ЗДвП. Това квалифициращо обстоятелство не е посочено и в словесното описание на нарушението в НП. По този начин жалбоподателката С. се санкционира за нарушение, за което не ѝ е било повдигнато адм. обвинение.

В допълнение следва да се посочи, че в описанието на нарушението освен, че следва да бъде посочен признака повторност следва да се посочат и обстоятелствата обосноваващи повторността на извършеното нарушение. Всички тези обстоятелства са елементи от фактическия състав на нарушението и те трябва да бъдат посочени както в АУАН, така и в НП при описанието на същото. Следвало е актосъставителят да извърши надлежна проверка и установявайки обстоятелството досежно повторността, да го посочи в АУАН, което да обоснове и ангажирането на по-тежка административнонаказателна отговорност по реда на чл.183 ал.6 от ЗДвП.

Освен това и правната квалификация на нарушението в АУАН и НП не е точно и конкретно посочена, тъй като липсва отразяване кое предложение от т.1 на чл.6 от ЗДвП е нарушено, защото тази разпоредба има няколко хипотези, всяка от които съставлява отделно нарушение. Тоест следва да има съответствие между фактическото и юридическото обвинение.

Изложеното до тук показва, че е налице допуснато нарушение на чл.42 т.4 и т.5 от ЗАНН, съответно чл. 57 ал. 1 т.5 и т.6 от ЗАНН, изискващи пълно, ясно и точно описание на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и законовите разпоредби, които са били нарушени. Допуснатите нарушения са от категорията на съществените, тъй като са довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателя и възможността му да я реализира в пълен обем, поставяйки го в невъзможност да узнае какво

нарушение му се вменява, при какви обстоятелства е осъществено то и законосъобразно ли му е наложена санкция, което пък предполага необходимостта от отмяна на НП в тази му част, като съдът не намира за необходимо да обсъжда и други доводи по същество.

Пункт II- за нарушение на чл.157 ал.6 от ЗДвП.

На първо място следва да се посочи, че е допуснато съществено процесуално нарушение, поради не спазване на разпоредбите на чл.42 т.4 и чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН при съставяне на АУАН и НП. Липсва пълно и ясно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Това е така, защото в обстоятелствата е посочен само серия и номер на АУАН, чиято валидност се твърди, че е изтекла и от кое структурно звено на ОДМВР-Пазарджик е бил издаден. Не е посочена обаче дата на издаване и кой е неговия съставител. Тези реквизити са необходими най-малко заради преценката дали действително неговият срок на действие е изтекъл и кога. Сиреч дали към датата на управлението този акт е бил в срок на валидност или не. Необходимостта да бъдат отразени тези обстоятелства следва и от самата норма, посочена за нарушена. Съгласно чл.157 ал.6 от ЗДвП *„при съставяне на акт за нарушение по този закон контролният талон се отнема и се връща на водача след изпълнение на задължението по чл. 190, ал. 3. Актът за нарушението заменя контролния талон за срок до един месец от издаването му.”* Според чл.190 ал.3 от ЗДвП пък *„наложеното наказание „глоба“ се заплаща в едномесечен срок от влизането в сила на наказателното постановление...”*. Всичко това показва, че в НП, а и в АУАН, е абсолютно задължително да бъде посочен номера и датата на акта, който заменя контролния талон. Иначе съдът е поставен в положение да гадае кога изтича законовият едномесечен срок, респ. дали действително е изтекъл към 03.03.2022 г. Така допуснатото нарушение е от категорията на съществените, т.к. лицето, привлечено към административнонаказателна отговорност не може да научи конкретните факти, очертаващи състава на нарушението и да изгради защитна теза срещу тях. Това е достатъчно основание за отмяна на НП като незаконосъобразно.

Съдът обаче намира, че е налице и още едно основание за отмяна на НП, а именно, че извършеното от жалбоподателката не съставлява нарушение. Това е така, т.к. с посочената правна норма се въвежда задължение за контролните органи при съставяне на АУАН да отнемат контролния талон към СУМПС, който да се върне на водача след изпълнение на задължението му за заплащане на наказанието глоба след влизане в сила на НП, или на съдебното решение или на определение на съда. Освен това в тези случаи АНО, съгласно чл.52 ал.1 от ЗАНН, е задължен да се произнесе в едномесечен срок и ако в този срок не бъде издадено НП, водачите с издаден АУАН не могат да управляват МПС без по този начин да извършат нарушение.

Вярно е, че е създадена практика за „заверяване“ на АУАН, но същата

няма законова уредба. Същевременно в закона липсва задължение за водачите на МПС, чието неспазване да влече административнонаказателната им отговорност. Изречение второ на чл.157 ал.6 от ЗДвП единствено указва, че КТ се замества с АУАН за определен срок. Тоест тази норма е обща и не съдържа правило за поведение по отношение на водачите на ППС. При това положение същата не може да бъде и нарушена. Освен това в ЗДвП не е предвидена санкция за водач, който не притежава КТ. Липсата му обаче прави негодно СУМПС, тъй като потвърждава неговата валидност, което обаче влече друго адм. нарушение, за което може да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на водача (виж чл.100 ал.1 т.1 от ЗДвП). В процесните АУАН и НП на практика от фактическа страна е описано точно това нарушение- не носене и непредставяне при поискване на КТ към СУМПС, за което обаче на жалбоподателката нито е повдигнато адм. обвинение, нито е било наложено адм. наказание.

Всичко изложено до тук прави НП незаконосъобразно и в тази му част и обуславя необходимостта от отмяната му.

С оглед изхода на делото основателна е претенцията на процесуалния представител на въззивника за присъждане на разноските за заплатен адвокатски хонорар в полза на жалбоподателя. Това е искане е направено своевременно, а именно в хода на съдебното производство преди обявяване делото за решаване. Пълномощникът има право на такива разноски предвид изхода на делото и съгласно разпоредбата на чл.63д ал.1 от ЗАНН, препращаща към чл.143 от АПК. По делото е представен договор за правна защита и съдействие (л.17), от който се установява, че договореното адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева жалбоподателката С. С. е заплатила в брой на адвокат Е. П. от ПзАК. При това положение ОД на МВР Пазарджик, в което учреждение работи органът издал НП, следва да бъде осъдена да заплати от бюджета си в полза на жалбоподателя посочените погоре съдебни разноски. Направеното възражение за прекомерност на претендираните разноски от страна на въззиваемата страна е неоснователно, тъй като претендираният размер на адвокатското възнаграждение е под минималния предвиден в разпоредбата на чл.18 ал.1 във вр. с чл.7 ал.2 т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (изм. и доп. с ДВ бр.88/04.11.2022 г.).

Направеното искане за присъждане на разноски за процесуално представителство на АНО следва да се остави без уважение с оглед изхода на делото- отмяна, а не потвърждаване на НП.

Така мотивиран и Районен съд Пазарджик в настоящия състав, след като извърши анализ на установените обстоятелства и на основание чл.63 ал.2 т.1 във вр. с ал.3 т.1 и т.2 от ЗАНН,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-1006-000841 от 09.05.2022 г., издадено от Началник Група в Сектор „ПП” при ОД на МВР-Пазарджик, с което на С. Б. С., с ЕГН *****, с адрес с. С., обл. Пазарджик, ****, с което за нарушение на чл.6 т.1 от ЗДвП на основание чл.183 ал.6 във вр. с чл.183 ал.5 т.1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец и за нарушение на чл.157 ал.6 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП- глоба в размер на 20 лева, **като незаконосъобразно.**

ОСЪЖДА ОД на МВР- Пазарджик, представлявана от директор, ДА ЗАПЛАТИ на С. Б. С., с ЕГН *****, с адрес с. С., обл. Пазарджик, ****, разноси в размер на 300 (триста) лева- за адвокатско възнаграждение за един адвокат.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователно искането на процесуалния представител на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението пред Административен съд Пазарджик.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____